

א.

ג. שופמן.
(ליובאו.)

רשימותיו הקצרות מרוכזות הבטוי, הם הדליים הקטנים
 השואכים מבארות הנשמה העמוקות והאפלות...
 כברק הנשלף מנרתיק היש והמאיר את מרחקי הלילה, כן
 תאיר את ליל הנפש המלה השופמנית...
 שפתו האכזרית הקרה כברזל-העשת ונמולת כל פאר ניבי
 היא המאכלת החדה השוחטת אה ההוי האנושי הנלוז...
 כאסקט זעום פנים המטיל את ארם בדידותו בשעשועי העולם,
 כן יושב שופמן פסנזר יגונו ופותב בעט פרזל את מגילות ימינו
 האבודים...
 כמודעות אבל המבשרות באותיותיהן השחורות את בשורת
 הכליון, כן יבשרו רשימות האבל של שופמן את פטירת החיים...
 אבל מי שיודע להאזין לקולות לב עדינים זה ישמע את פכי
 הלב הבוקע מדפי רשימותיו העגומות...
 וזהו גוון הדם הנזול בעורקי יצירותיו...

ב.

עם שירת הקין.

(להופעת הספר „בבית המרפא“ לדוד פונל).

דוד פונל הוא מפוס יוצר ממין מיוחד. את דבש שירתו,
 המדובבת מתוך אלמה, הוא מטיל בכותרות הנשמה המטירות...
 בפרדם הפיוט העברי יחד לו פונל קרן זוית בודדה, ושולל

פה את חבצלות יצירתו, זקופות הגבעול ורקות הריח.

ויצירתו הפרוזאית הראשונה שהגיש לנו זה עתה היא המשך
 טבעי לרגניו הדקים המתנגנים כעל נמות כנור...

כל אלה הנשים והגברים שהתכנסו לתוך בית המרפא היהוד
 נושאים כבר בגופם את ארם הכליון אשר נחש המות זרע בהם
 בזמן מן הזמנים...

פתוך החררים הנדולום השוממים ב„בתי מהרה“ מתהלך
 המות ומוציץ מלכות החולים את ששון החיים האחרון.

פחורף המוקדם המוציץ את ששונות הקיץ הגמולים...
 ובגויות המעונות הרצועות, הרובצות לצדי חופי החיים,
 כשברי אניות שנטרפו בים, יש אשר תתלהט עוד אהבה אחרונה,
 כפרפורי שלהבת אחרונים...

ברצינות הרבה, הנושמת מתוך דפיו ובסגנונו העברי המנופה
 יתפוס הספר את מקומו הראוי לו בספרות העברית.